

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' תוריע-מצורע א' אייר תשע"ז

החברותא בשאון פנימי לחברים גליון מס 555

פנינים יקרים

אשה כי תזריע וילדה זכר (יב, ב) הגה כתיב יום ליום יביע אומר, נראה לי דהנה בני אדם ההולכים שובב בדרך לבם אחר שטותיהם והבליהם או אין הפרש אצלו מיום אל יום כמו שהתנהג אמש כן היום וכן מחר ולא יוסיף דעת ושכל כלל, אבל הצדיקים ההולכים בדרכי השי"ת ועבודתו או כל יום יבין וישכיל יותר ויותר, ויתחיל מהשפל ביותר לתקן מדותיו וחטאת נעוריו הנקרא נקבות ואח"כ יבא אל הקדושה העליונה בשם דוכרא שהוא כלי שלם ומלא בקדושתו ית"ש.

אשה כי תזריע וילדה זכר (יב, ב) איתא במדרש אמר רבי שמלאי כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה חיה ועוף במעשה בראשית כך תורתו נתפרשה אחר תורת בהמה חיה ועוף והטעם נאמר בגמרא (סנהדרין לח) שאם תזוה דעתו עליו אומר לו יתוש קדמך במעשה בראשית. יוסבר על פי דברי המאור ושמש שמסביר הפסוק הנ"ל איך גדול העוסק בתורה שמשפיע קדושה לכל העולמות והוא בחינת דכר- משפיע. כי האדם ההולך בקדושה כל תפלתו ותורתו מתקבלת למעלה. כי כל פירושו בתורה לכבוד שמים כפי הבנת שכלו מלבד שלא תזוה דעתו עליו. ובוזה יתפרש המשנה באבות (ב, ה) אם למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך.

אשה כי תזריע וילדה זכר (יב, ב) בויק"ר (יד, א) הה"ד אחור וקדם צרתני (תהלים קל"ט) צריך להבין מהו הקשר הכתוב בתהלים לכאן? ... אמנם יש בלב שני חללים חללי שמאלי ששם כוח הדם הממשיך את האדם לחטא, אבל יש עוד חלל ימיני ששם הכוח הרוחני המושך את האדם ללמוד תורת ה' בכוח גדול כמש"כ ימינך ה' נאדרי בכח היינו התוה"ק שנקראת "ימין", כשתלמוד אותה בכוח ובהתפעלות או יחליש את כוח היצר שבשמאל. זהו אחור וקדם צרתני שיש שני חללים כנ"ל ותשת עלי כפך שיחליש כח היצר בעמלה של תורה ולא עוד שמכשרהו להגיע לכל המעלות והמדות הטובות.

וילדה זכר וטמאה שבעת ימים (יב, ב) הטומאה הינה תוצאה של הסתלקות השכינה, כאשר הקדושה מסתלקת באה הטומאה ותופסת מקומה, חכמינו אמרו שמפתח הלידה נתון בידי השי"ת ואינו מסור בידי שום שליח. יוצא איפוא שבכל לידה ישנה השראה של קדושה אלקית עליונה ממילא כאשר הקדושה מסתלקת באה הטומאה במקומה. (הערת המעתיק ענין זה שייך בכל פעם שזוכים לס"ד בבחינת הבא לטהר מסייעין אותו. אך עליו להיות עירני לתופעה העלולה לבא אח"כ כאשר השכינה מסתלקת והטומאה עלולה לבוא במקומה... וד"ל).

בכל קודש לא תגע ואל המקדש לא תבוא עד מלאות ימי טהרה (יב, ד) חייב אדם לדעת כי אין לו כל מגע עם הקדושה כל זמן שלא טרח ועמל שנים רבות כדי לטהר עצמו מעוון ושחיתות. דע! קודם טהרה לא תתכן קדושה...

תביא כבש בן שנתו לעולה ובן יונה או תור לחטאת (יב, ו) הקרבנות שהיוולדת מביאה יש בה משום כפרה לחטא של "חזה" שבעטייה באה הקללה בעצב תלדי בנים, ומכיון שחזה חטאה במחשבה וגם במעשה כמש"כ ותרא האשה ותקח האשה, לפיכך על היוולדת להביא קרבן עולה לכפר על המחשבה וחטאת לכפר על המעשה.

זאת תורת היוולדת לזכר או לנקבה וכו' (יב, ז) אח"כ מובא בפרשה ואם לא תמצא ידה די שח ולקחה שתי תורים וכו'. וצ"ב מדוע לא נאמר זאת תורת היוולדת אחר ההוראה על הבאת שתי תורים למי שלא תמצא ידה די שח? אלא שיש בה רמז לבעל העשיר שיכבד את אשתו היוולדת כדרך העשירים ולא יאמר שהיא בגדר עניה שהרי הכל שייך לבעלה, אך אם באמת בני הזוג בעניות או יביאו מתנת עניים תורים או בני יונה.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

האשק שיחת הרא"ש ז"ע"א פירשט וישל"ג האבא לזכרוס ע"ה אא

"מגן דוד", כי "מגן דוד" זה שלימות הוי', והרי אי אפשר להיות שלימות הוי' כי אם ע"י סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות.

ואין לטעות ח"ו שאברהם היה פחות מדוד המלך. ואין רצוני לפרש בזה רק ראשי דברים נאמר בדרך משל, לאב שנולד לו בנו הראשון, וכל הזמן היה האב רוצה לדעת עד היכן מגעת אהבת הבן אליו, ולכן ניסה אותו בנסיונות, והציק לו והציק לו והציק לו, בכדי לראות אם אהבת הבן אליו היא בשלימות. אך מרוב אהבתו אותו ומכיון שהיה הראשון לא הלך איתו עד הסוף, הוא לא הביא אותו לעינויים בבחינת אין סוף, הנסיונות שעשה לו היו עד גבול מסוים. רק את הבנים שנולדו אחריו הוסיף לבחון יותר ממנו. והכלל הוא שכפי גודל העינויים שהאדם מקבל כך תהיה השגתו. ולכן אברהם אבינו השיג את השלימות כפי ההישג של הבן הראשון, והגיע לתכלית ש"אחד היה אברהם". אך ככל שהעולם הולך ומתפתח נהיה מציאות הוי' יותר בהתרחבות בעולם, ודוד המלך הגיע לכזו מדריגה שכל ההתפתחות של הטבע היה שלימות אצלו, כזו התפתחות ששוב לא יכול להיות יותר התפתחות בטבע. והוא הגיע לכזו שלימות שיכל לקבל את כל העינויים, שמהם השיג את השלימות שיותר ממנה אי אפשר להשיג מבחינת הוי'. כי דוד המלך היה ילד שבא אחרי כמה ילדים שניסו אותם, ואותו ניסו בנסיונות הכי קשים, אחר אברהם אבינו היה יצחק, ויעקב אבינו, וכל הצדיקים שהיו ממנו ועד דוד, אבל אחר דוד המלך לא היה מה להמשיך עוד.

אברהם אבינו אמר "ואנוכי עפר ואפר" ומכאן זה השיג "מגן אברהם". "עפר ואפר" יש בו עוד שמץ של מציאות, שזהו יסוד האדם "כי עפר אתה ואל עפר תשוב", ולכן היה לו אחיזה ב"מגן אברהם". אך דוד המלך אמר "חרפת אדם ובזוי עם" שכבר אינו מציאות כלל, ומזה בא לחשוב שיכול להיות שהוא כבר לא צריך סיבה. כי מאחר שהגיע לשלימות השפלות, והגיע לכזו דרגא של "בזוי עם" שאין אף אחד בעולם שהוא בשפלות כמו השפלות שלו, אם כן הרי הוא נהיה יחיד בעולמו, שזה שלימות הוי', וכשהגיע לבחינה זו ביקש שיאמרו "מגן דוד". והרבש"ע אמר לו, אמת שאתה "בזוי עם", ויש לך את שלימות השפלות בבחינת "יחיד בעולמו", אבל כל זה מוכרח את האחיזה ממני שהיא נעלמה. כי יש העלמה שבכלל אין לשום נברא שייכות אליה, ואפילו "יחיד בעולמו" לא שייך לכנות אותה, כי "יחיד בעולמו" הוא איזה שהיא ידיעה, אך למעלה מזה יש בחינה של העלמה ששם מסתיימת כל הידיעה. לא יודעים כלום. אין שם בכלל שום דבר. ואם כן כל מה ששייך לדעת ולהשיג, שהוא אחד, ואין יחיד כיחודו, זה הכל אחדותו יתברך שמו, ואי אפשר להשיג את זה רק ע"י בחינת אנוש. ע"י האנוש נהיה אחדותו יתברך שמו. ולכן, למרות שדוד הגיע לשלימות, והוא השלימות של המרכבה, של כסא הכבוד, אבל הכל הוא ע"י השכל הנעלם מכל רעיון שהוא עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות. ולכן אי אפשר לסיים

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

משה רבינו היה בבחינה אחרת, עליו נאמר לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא. הוא היה במדריגה שהיא למעלה מבחינת מרכבה. המהות שלו היתה "מה", כולו "מה". שזהו תכלית השלימות של בחינת אנוש. ומשה רבינו שהיה רק "מה" הגיע לשלימות הביטול, עד שמתוך הביטול הגמור והאיחוד עם מקורו ושרשו נהיה "איש האלקים", שכל ההבדל בין הקדושה עצמה להעלמה של הקדושה המסתתרת בו היה רק "מה", בחינת אין, יותר מזה לא היה. ה"אין" הזה הוא יציר כפיו של הקב"ה, בראשית ברא אלקים וגוי והארץ היתה תוהו ובוהו, והוא ברא אותו מעפר. זהו "מה", וזו המדריגה הגבוהה ביותר. לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא. הוא היה בתכלית העלמה שאין בזה כל השגה, רק אמונה. ולא שייך להגיד עליו "מרכבה" כמו שלא שייך אצל קודשא בריך הוא "מרכבה". "מרכבה" שייך רק בבחינת אנוש, ולכן דוד המלך הוא הרגל הרביעי של המרכבה. אבל משה רבינו הגיע לכזו דרגה שהוא רק בהעלמה. אמונה. "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא". ומהיכן הגיע לזה, מ"מה". מביטול מוחלט. ואחר ביטול שכזה ממילא, אין בו שום דבר, כי אם בורא כל העולמים - רק שמשה הוא בחינת אנוש. כל ההבדל בינו ובין קודשא בריך הוא היה בחינת "מה" - אין. כי אצל משה רבינו יש איזה בחינה ששייך לומר עליה "מה", אבל אצל הרבש"ע שהוא השכל הנעלם אין כל בחינה ששייך לומר עליה "מה". וכאשר יגיעו כולם לבחינת "מה" אז יהיה התיקון הגמור.

וכשדוד השיג את ההישג הזה הגיע לדרגה שכסא הכבוד יכול להיות ע"י בחינת אנוש לבד, היות שהוא יצא מבחינת אדם שהוא מעורב מעפר ומים "ויפח באפיו רוח חיים" והגיע לתכלית השלימות ששייך בעולם. והראיה, שהוא רגל רביעי במרכבה, והמרכבה היא הרי שלימות הוי' בבחינת אנוש. ומה שלא זכה להיות "מגן דוד" משום שאי אפשר בלי גורם. דוד המלך היה כ"כ מוזכך שהיה מקום לחשוב שיהיה שלימות כמו לפני עץ הדעת, אך הדבר לא יתכן, כי אז לא היה מי שימשיך את הקדושה בעולם בבחינת אנוש. כי האנוש הוא "מה", וצריך שיהיה בעולם צדיק בבחינת "מה" שממנו הושתת העולם, שהוא בבחינה של העלמה שאי אפשר להשיג, ואף לא שואלים אודותיו. לך דומיה תהלה. בבחינה זו היה דוד המלך. אחר שנתנסה בכל הנסיונות ועבר את כל העינויים הגיע לדרגה שממנו הושתת העולם. ואם הוא היה "מגן דוד" אז היה נאבד הבחינה שממנה הושתת העולם שהיא בהעלמה, כי דוד המלך לא היה בהעלמה. ואז נתגלגל הדבר שאמר "בחנני ונסני", בכדי להראות ש"זמותי בל יעבור פי", הדרגה הזו היא "זמותי", במחשבה, אבל זה לא יכול להגיע למציאות, "בל יעבור פי", תמיד צריך להגיע לונשלמה פרים שפתינו. כי מציאות הוי' זו תפילה, ותפילה זה "ואבית תהלה מקרוצי גושי חומר". נמצא שדוד המלך הגיע לשיא הגדלות שהוא ממש רגל רביעי במרכבה, כי הוא היה השלימות הוי' שממנו הושתת העולם שיש בורא כל העולמים, אך מכיון שזה בהעלמה לכן אין אומרים "מגן דוד".

המשך פנינים יקרים

אדם כי יהיה בעור בשרו שאת ספחת בהרת (יג, ב) זה הכלל הנגעים שהתורה מונה אותם בתור מטמאי האדם אין להם כל שייכות למחלות הידועות לרופאים. הנגעים האלו נשלחות מן השמים ולכך על הכהן לטפל בהם...

והובא אל אהרן הכהן אל אל אחד מבניו הכהנים (יג, ב) וצ"ב דלכאורה די היה לומר אל הכהן או אל אהרן ובניו הכהנים, אלא שיש בזה רמז נפלא למנוגעים אשר רובם ככולם בעלי מדות גרועות מספרי לשון הרע וכו' וקיים חשש שמנוגע יתחמק מללכת אל הכהן הגדול, מסבירים לו תבחר בכהן הקרוב ללבך שאין לך אלא כהן שבימיך יפתח בדורו ושמואל בדורו, וכאשר ירכך לבבו ויהיה מוכן לקבל תוכחה מפי הכהן בשפה הנקלטת גם במצבים ירודים אלו ושב ורפא לו.

וזאת תורת המצורע (יד, ב) כשאדם רשע עושה תשובה על עוונותיו הגדולים באמת ובתמים אז מעלה ג"כ התורות והתפלות של הצדיק כי בעלי התשובה נמצאים במדרגה יותר מהצדיק ולכך מעלה הבעל תשובה גם התורות והתפלות של הצדיק, וזה וזאת תהיה תורת המצורע כשיתקן ויעשה תשובה שלמה אז יפעל לשכינה הקדושה שנקראת זאת עי"ז שהובא אל הכהן מביא גם תפלת הצדיקים שהיו מונחים למטה מחמת הפניות שהיו להם ובע"ת מעלה אותם למעלה.

וזאת תהיה תורת המצורע וכו' והובא אל הכהן וכו' ויצא הכהן (יד, ב) יש להבין הצורך להביא את המצורע אל הכהן. ונראה בהקדים מה דאיתא בספח"ק שמביא קרבן צריך קודם להכניע עצמו ולשוב בתשובה שלמה. כמש"כ והתודו על חטאתם (במדבר ה) והנה המצורע המתקשה להבין שהצרת באה מפני דברי הלשון הרע שלו ונוטה לתלות בעיפוש שנתהוה בדמו. ואז לא יהיה כל ערך בקרבנותיו לכן אמרה תורה והובא אל הכהן והכהן בתוקף מעמדו יורה דרך תשובה והודוי שיהי' בתקונו.

ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקודש ודרשו חז"ל שלא יטמאוהו. בני ישראל גלו מארצם מחמת שארץ ישראל נקראת תרומת הקב"ה שהשרה שכינתו שם, לכן כשבאו ישראל לארץ ועבדו עבודה זרה טמאו את התרומה ותרומה טמאה לשרפה עומדת, לכן גלו ישראל לחוץ לארץ מקום שאין הקב"ה משרה שכינתו.

השוכן איתם בתוך טומאותם (טו, טז) פרש"י אע"פ שהם טמאים שכינה ביניהם ע"כ. מידת המלכות נקראת בשם "שכינה" על שם ששוכנת עם ישראל אפילו שהם טמאים כמש"כ השוכן איתם בתוך טומאותם ועל כך היא נקראת אם כל חי כמו שהאם הולכת תמיד עם בניה ואינה שוכחת אותם, וזה בחינת הדבור שאפילו אם מונח ח"ו במקום שהוא בשפל המדרגה כאשר יתחזק לדבר גם שם דבורים קדושים יכול להזכיר עצמו בהש"ת לעולם.

וחי בהם (יח, ה) דרשו חז"ל (יומא פח) ולא שימות בהם. צריך להאמין בהש"ת באמונה פשוטה בלי חכמות וחקירות, וכן בעבודת הש"ת יש חכמות שצריך להרחיק מהם כגון לחקור ולדקדק ביותר אם יוצאים כראוי מה שעושים אם לא כי לנכנסים ולמתחילים קצת בעבודת השם אינה חכמות כלל המה רק דמויות ובלבולים ועל המדקדקים ומחמירים חומרות יתירות נאמר וחי בהם ולא שימות בהם כי מחמת דקדוקים אלו מגיעים למרה שחורה שנדמה להם שאינם יוצאים יד"ח במצוות שעושים.

י"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

02 - 5829688 ☎ פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמות

מרת חיה רבקה דבורה ב"ר אהרן ע"ה נלב"ע כ"ח ניסן

ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

